

KLIMATY

Nr 696/ 03 lipca 2022 ISSN 2080-0010
XIV Niedziela Zwykła

ŚW. ANNY

LITURGIA SŁOWA

PIERWSZE CZYTANIE

Iz 66, 10. 12-14c

Czytanie z *Księgi proroka Izajasza*: Radujcie się wraz z Jerozolimą, weselcie się w niej wszyscy, co ją miłujecie! Cieszcie się z nią bardzo wy wszyscy, którzy się nad nią smuciliście. Tak bowiem mówi Pan: «Oto Ja skieruję do niej pokój jak rzekę i chwałę narodów – jak strumień wezbrany. Ich niemowlęta będą noszone na biodrach i na kolanach będą pieszczone. Jak kogoś pociesza własna matka, tak Ja was pocieszać będę; w Jerozolimie doznacie pociechy». Na ten widok rozradują się serca wasze, a kości wasze nabiorą świeżości jak murawa. Ręka Pana da się poznać Jego sługom.

Oto słowo Boże

PSALM RESPONSORYJNY

Psalm (Ps 66 (65), 1b-3a. 4-5. 6-7a. 16. 20)

Niech cała ziemia chwali swego Pana

Albo: Alleluja

Z radością sławcie Boga, wszystkie ziemie, *
opiewajcie chwałę Jego imienia,
cześć Mu wspaniałą oddajcie. *
Powiedzcie Bogu: «Jak zadziwiający są Twe dzieła!

Niechaj Cię wielbi cała ziemia i niechaj śpiewa Tobie. *

niech Twoje imię opiewa».

Przyjdźcie i patrzcie na dzieła Boga, *
zadziwiających rzeczy dokonał wśród ludzi!

Morze na suchy ląd zamienił, *

pieszo przeszli przez rzekę.

Nim się przeto radujmy! *

Jego potęga władza na wieki.

Przyjdźcie i słuchajcie mnie wszyscy, †

kterzy boicie się Boga, *

opowiem, co uczynił mej duszy.

Błogosławiony Bóg, który nie odepchnął mej
prośby *

i nie oddalił ode mnie swej łaski.

DRUGIE CZYTANIE

Ga 6, 14-18

Czytanie z *Listu Świętego Pawła Apostoła do Galatów*: Bracia: Co do mnie, to nie daj Boże, bym się miał chlubić z czego innego, jak tylko z krzyża Pana naszego, Jezusa Chrystusa, dzięki któremu świat stał się ukrzyżowany dla mnie, a ja dla świata. Bo ani obrzezanie nic nie znaczy, ani nieobrzezanie, tylko nowe stworzenie. Na wszystkich tych, którzy się tej zasady trzymać będą, i na Izraela Bożego niech zstąpi pokój i miłosierdzie!

Odtąd niech już nikt nie sprawia mi przykrości: przecież ja na ciele swoim noszę bliźnię, znamię przynależności do Jezusa. Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, niech będzie z duchem waszym, bracia! Amen.

Oto słowo Boże

AKLAMACJA

Kol 3, 15a. 16a

W sercach waszych niech panuje pokój Chrystusowy; słowo Chrystusa niech w was mieszka w całym swym bogactwie.

EWANGELIA

Łk 9, 51-62 Łk 10, 1-12. 17-20

Słowa Ewangelii według Świętego Łukasza: Jezus wyznaczył jeszcze innych siedemdziesięciu dwu uczniów i wysłał ich po dwóch przed sobą do każdego miasta i miejscowości, dokąd sam przyjsz zamierzał. Powiedział też do nich: «Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo. Idźcie! Oto posyłam was jak owce między wilki. Nie noście z sobą trzosa ani torby, ani sandałów; i nikogo w drodze nie pozdrawiajcie. Gdy wejdziecie do jakiegoś domu, najpierw mówcie: Pokój temu domowi. Jeśli tam mieszka człowiek godny pokoju, wasz pokój spocznie na nim; jeśli nie, powróci do was. W tym samym domu zostańcie, jedząc i pijąc, co będą mieli: bo zasługujecie robotnik na swoją zapłatę. Nie przechodźcie z domu do domu. Jeśli do jakiegoś miasta wejdziecie i przyjmą was, jedzcie, co wam podadzą; uzdrawiajcie chorych, którzy tam są, i mówcie im: Przybliżyło się do was królestwo Boże». «Lecz jeśli do jakiegoś miasta wejdziecie, a nie przyjmą was, wyjdźcie na jego ulice i powiedzcie: Nawet proch, który z waszego miasta przylgnął nam do nóg, strząsamy wam. Wszakże to wiedzcie, że bliskie jest królestwo Boże. Powiadam wam: Sodomie lżej będzie w ów dzień niż temu miastu». Wróciło siedemdziesięciu dwóch z radością, mówiąc: «Panie, przez wzgląd na Twoje imię nawet złe duchy nam się poddają». Wtedy rzekł do nich: «Widziałem Szatana, który spadł z nieba jak błyskawica. Oto dałem wam władzę stąpania po wężach i skorpionach, i po całej potędze przeciwnika, a nic wam nie zaszkodzi. Jednakże nie z tego się cieszcie, że duchy się wam poddają, lecz cieszcie się, że wasze imiona zapisane są w niebie».

Oto słowo Pańskie

W Klimatach:

Y •] [{ } a) a Ą Ą ! * a } ^ Á
Łk 9, 51-62 Łk 10, 1-12. 17-20
Á a y ~ 8 a [a Ą [Ą a a 5, AAAAAAAAAAAAAA

Wiara i rozum – cd. 3

Nabożeństwa w pierwszy
poniedziałek, wtorek, środe
i czwartek miesiąca lipca 4

Intencja wspólnot parafialnych
modlitwy różańcowej na lipiec 4

Intencja Kół Żywego Różańca 4

KOMENTARZ

Wiele wątków zostało poruszonych w tej krótkiej wypowiedzi, a każdy z nich jest ściśle powiązany z innymi. Wydawać by się mogło, że są to tylko krótkie pouczenia, dotyczące postępowania uczniów w wypełnianiu posłannictwa Jezusa. Jednak, poza pierwszoplanowym znaczeniem tych słów, znajduje się jeszcze inne, ukazujące bogatą prawdę o rzeczywistości królestwa Bożego i jego realizacji w doczesnym świecie. Zastanówmy się choćby nad stwierdzeniem „żniwo jest wielkie”. Pokazuje ono uniwersalizm królestwa Bożego. Każdy, kto tylko zapagnie, bez względu na pochodzenie, rasę i kulturę, będzie mógł w nim uczestniczyć. Nakaz zaś modlitwy o tych, którzy będą je głosili „proście więc Pana żniwa, żeby wyprawił robotników na swoje żniwo” wskazuje na jego ponadczasowość i aktualność tej nauki w każdym czasie, także dziś.

Ks. dr Waldemar R. Macko

Wspomnienie liturgiczne św. Antoniego Marii Zaccarii – założyciela oo. Barnabitów

5 lipca Kościół wspomina świętego Antoniego Marię Zaccarię, który najpierw był lekarzem, potem kapłanem. Aby naprawić niedostatki Kościoła, tworzył grupy duchowe świeckich i założył Zgromadzenie Synów Świętego Pawła, nazwanych później barnabitami. W 1990 roku z części naszej parafii powstała nowa parafia – oo. Barnabitów. Najpierw powstała Kaplica, którą poświęcił 25 września 1990 roku bp Władysław Miziołek, a potem rozpoczęto budowę kościoła. Dawna kaplica pełni obecnie funkcję "Domu Chleba", w którym są wydawane posiłki dla osób ubogich i bezdomnych.

Św. Antoni Maria Zaccaria

Urodził się w 1502 roku w Cremonie, w zamożnej rodzinie. Mając kilka miesięcy, stracił ojca i wychowywał się po opieką matki. Po skończeniu miejscowych szkół podjął w Padwie czteroletnie studia medyczne, a po ich ukończeniu powrócił do Cremony, gdzie rozpoczął pracę lekarza. Jednocześnie zajął się też katechizacją ubogiej młodzieży. W 1528 roku przyjął święcenia kapłańskie i od samego początku poświęcił się gorliwej pracy duszpasterskiej. Głosił duchowość wymagającą, trudną i ascetyczną. Za duchowego mistrza i przewodnika obrał św. Pawła Apostoła i z jego listów czerpał zapał do pracy nad przemianą ludzkich dusz i serc. Nawoływał do życia zgodnego z przesłaniem Ewangelii i do nieustannego podążania ku Bogu przez miłość bliźniego. Wskazywał Jezusa Chrystusa jako stały punkt odniesienia dla historii świata i dla ludzkich serc. Rozwinął kult Krzyża i Eucharystii, skutecznie wprowadzając w Kościele zwyczaj bicia w dzwony w każdy piątek o godzinie trzeciej po południu na pamiątkę męki i śmierci Chrystusa oraz nabożeństwo czterdziestogodzinne polegające na adoracji Najświętszego Sakramentu kolejno w różnych kościołach miasta.

Założył dwie rodziny zakonne: Zgromadzenie Księży św. Pawła - Barnabitów (zatwierdzone przez papieża Klemensa VII w 1533 roku) i Zgromadzenie Sióstr Anielanek św. Pawła (zatwierdzone przez papieża Pawła III w 1535 roku), oraz świecką wspólnotę Małżonkowie św. Pawła, która skupiała pary małżeńskie pragnące rozwijać swoje życie wewnętrzne i wzrastać w apostołskim poświęceniu. Ten pomysł uzdrawiania społeczeństwa przez uświęcanie rodzin był szczególnie nowatorski i znajduje pełną realizację dopiero w dzisiejszych czasach.

Św. Antoni zmarł w opinii świętości 5 lipca 1539 r., w 37 roku życia i 11 kapłaństwa. Pochowano go w należącym do barnabitów kościele św. Pawła, a w 1891 roku przeniesiono go do kościoła św. Barnaby. Kanonizacji dokonał papież Leon XIII w 1897 roku. Liturgiczny obchód ku czci św. Antoniego Marii Zaccaria przypada na dzień 5 lipca.

Ojcowie Barnabici

Pierwotnym terenem działalności apostołskiej ojców barnabitów był Mediolan, a pierwszym ośrodkiem ich działalności kościół św. Barnaby (stąd nazwa barnabici).

Masowe spowiedzi, głoszenie słowa Bożego na placach, odważne dawanie świadectwa własnym ubóstwem, pokorą i ascezą – były dziełami apostołatu pełnego dynamizmu, dzięki którym przewyżczano religijną obojętność społeczeństwa, a szczególnie brak zapału ewangelicznego ludzi Kościoła.

Zgromadzenie swoją duchowość opiera na nauce św. Pawła. Charyzmatem Barnabitów jest ewangelizować, wychowywać i uświęcać.

Ewangelizować

Zgromadzenie jest posłuszne nakazowi Chrystusa Pana, który posyła swoich uczniów, aby nieśli Ewangelię. Nakaz Chrystusa Pana odbiera zgodnie z duchem Apostoła Narodów jako wewnętrzną potrzebę głoszenia Dobrej Nowiny i przeżywa jako odpowiedź na wezwanie Kościoła, aby wspierać narodziny i rozwój nowych wspólnot chrześcijańskich. Stały duch misyjny jest oznaką żywotności Zgromadzenia i dowodem zaangażowania misyjnego wszystkich jego członków, by Ewangelia była głoszona nie tylko we własnej ojczyźnie, ale także poza jej granicami. Przed Zgromadzeniem otwierają się nowe dziedziny obecności kapłańskiej i zakonnej w postaci odnowionego zaangażowania ekumenicznego, w środowisku rodzinnym i pracy, wśród osób starszych i schorowanych oraz w środowiskach lokalnych, w kulturze i w środkach społecznego przekazu.

Wychowywać

Podstawą chrześcijańskiej formacji człowieka jest apostołstwo wśród młodzieży, do którego Zgromadzenie walczy się przyczynia, działając aktywnie w szkołach, w instytucjach wychowawczych, oratoriach oraz w ruchach i grupach młodzieżowych. Pracę tę podejmuje w duchu służby Kościołowi i społeczeństwu i uważa ją za sposób ewangelizacji i kształtowania osobowości człowieka.

Uświęcać

Za przykładem św. Pawła Apostoła, który stał się "wszystkim dla wszystkich" (1 Kor 9,22), Zgromadzenie prowadzi prace apostołskie w różnych środowiskach, dostosowując się do ich wymagań oraz dokonując wyboru inicjatyw służących realizacji orędzia chrześcijańskiego. W duchu Założyciela, z troskanego o reformę duchowieństwa i zaangażowanego w misję wśród ludu, ojcowie barnabici pracują w parafiach, kierują ośro-

kami duszpasterstwa akademickiego, prowadzą rekolekcje w ich różnorodnych formach i pomagają kapłanom oraz osobom zakonnym w ich życiu poświęconym Bogu.

Najważniejszymi zadaniami Barnabitów są całkowite poświęcenie się Bogu, zreformowanie samych siebie oraz zbawienie bliźnich. Ojcowie prowadzą działalność kaznodziejską i rekolekcyjną, szerzą kult Chrystusa Ukrzyżowanego i Najświętszego Sakramentu, propagują czterdziestogodzinne nabożeństwa, pracują nad moralnym odrodzeniem społeczeństwa i naprawą obyczajów. Działają w krajach misyjnych - w Amazonii, Ruandzie, Zairze - kierując szpitalami, ambulatoriami, ośrodkami nauki czytania i pisanie oraz rozgłośnią radiową. Są też obecni w Albanii, Argentynie, Belgii, Brazylii, Chile, na Filipinach, w Hiszpanii, Indiach, Kanadzie, Meksyku, Republice Demokratycznej Konga, USA i we Włoszech. Obejmują, również opieką duchową emigrantów włoskich w Szwajcarii, jak i inne wspólnoty katolickie rozproszone w tym kraju, a także ambasadory krajów katolickich w Afganistanie. Zgromadzenie posiada 80 domów zakonnych, 35 oratoriów i grup młodzieżowych, 63 parafie, 26 kościołów i sanktuariów, 6 domów rekolekcyjnych, 14 domów formacji duchowej.

Barnabici noszą czarny habit przepasany czarnym szerokim pasem.

Ojcowie Barnabici w Polsce

Zgromadzenie Księży św. Pawła - Barnabitów liczyło już przeszło 450 lat w służbie Kościoła, ale w Polsce nadal nie miało swoich wspólnot i było nieznaną. Zmieniło się to dopiero dwadzieścia jeden lat temu za sprawą o. Kazimierza M. Lorka – pierwszego Polaka przyjętego do Zgromadzenia. Rok 1989 stał się w Polsce rokiem wielkiego przełomu również pod tym względem. Ojcowie barnabici, rozpoczynając pracę w Polsce, pragnęli działać, podobnie jak w innych krajach, na polu edukacji i kultury. Leżało to u podstaw decyzji o stworzeniu Centrum Kultury Włoskiej Ojców Barnabitów w Warszawie.

Żeńską gałęzią zakonu jest Zgromadzenie Sióstr - Córek Bożej Opatrzności. Zgromadzenie liczy około 200 sióstr. W Polsce, dzięki przychylności i pozwoleniu kanonicznemu księdza Józefa Kardynała Glempa Prymasa Polski, pracują od 2003 roku.

Źródło:
<http://parafiabarnabici.pl/>

95. Słowo Boże nie jest skierowane do jednego tylko narodu lub do jednej tylko epoki. Również orzeczenia dogmatyczne, choć czasem można w nich dostrzec wpływy kultury danej epoki, w jakiej zostały sformułowane, wyrażają prawdę trwałą i ostateczną. Nasuwa się tu oczywiście pytanie, w jaki sposób można pogodzić absolutny i uniwersalny charakter prawdy z faktem, że ujmujące ją formuły są w sposób nieunikniony uzależnione od czynników historycznych i kulturowych. Jak powiedziałem już wcześniej, tezy historyzmu są nie do utrzymania. Natomiast dzięki zastosowaniu hermeneutyki otwartej na wymiar metafizyczny można ukazać, w jaki sposób dokonuje się przejście od historycznych i zewnętrznych okoliczności, w których powstały dane teksty, do prawdy w nich wyrażonej, która wykracza poza te uwarunkowania.

Swoim ograniczonym i historycznie ukształtowanym językiem człowiek potrafi wyrazić prawdy, które przekraczają ramy zjawiska językowego. Prawda bowiem nigdy nie może być zamknięta w granicach czasu i kultury; daje się poznać w historii, ale przerasta samą historię.

96. To rozumowanie pozwala dostrzec rozwiązanie jeszcze jednego problemu, a mianowicie kwestii trwałej wartości pojęć stosowanych w definicjach soborowych. Już mój Czciogodny Poprzednik Pius XII podjął to zagadnienie w Encyklice *Humani generis*¹¹².

Refleksja nad tym zagadnieniem nie jest łatwa, zmusza bowiem do wnikliwej analizy znaczeń, jakie poszczególne słowa zyskują w różnych kulturach i epokach. Niemniej historia myśli ukazuje, że pewne podstawowe pojęcia zachowują uniwersalną wartość poznawczą w różnych kulturach i na kolejnych etapach ich ewolucji, a tym samym pozostają prawdziwe sformułowania, które je wyrażają¹¹³. Gdyby tak nie było, filozofia i różne dyscypliny naukowe nie mogłyby się wzajemnie porozumiewać, nie mogłyby też zostać przyswojone przez kultury inne od tych, w których się zrodziły i rozwinęły. Tak więc problem hermeneutyczny istnieje, ale jest rozwiązywalny. Z drugiej strony, mimo realistycznego rozumienia wielu pojęć ich treść często okazuje się niewyraźna. Refleksja filozoficzna mogłaby stać się bardzo pomocna w tej dziedzinie. Jest zatem pożądane, aby jednym z jej szczególnie ważnych zadań stało się głębsze poznanie relacji między językiem pojęciowym a prawdą oraz wskazanie odpowiednich dróg wiodących do jej poprawnego zrozumienia.

97. Choć ważną misją teologii jest interpretacja źródeł, jej kolejnym, a przy tym trudniejszym i bardziej wymagającym zadaniem jest zrozumienie prawdy objawionej, czyli wypracowanie *intellectus fidei*. Jak już wspominałem, *intellectus fidei* wymaga wsparcia ze strony filozofii

bytu, która pozwoli przede wszystkim teologii dogmatycznej spełniać we właściwy sposób jej funkcje. Dogmatyczny pragmatyzm z początków obecnego stulecia, wedle którego prawdy wiary nie są niczym innym, jak tylko zasadami postępowania, został już zdyskwalifikowany i odrzucony¹¹⁴; mimo to nadal istnieje pokusa rozumienia tych prawd w sposób wyłącznie funkcjonalny. Oznaczałoby to jednak przyjęcie nieodpowiedniego schematu, zbyt ciasnego i pozbawionego niezbędnej zawartości treściowej. Na przykład chrystologia przyjmująca wyłącznie perspektywę «odolną» — jak się dzisiaj mówi — albo eklezjologia wzorowana wyłącznie na modelu społeczeństw cywilnych z trudnością zdołałyby uniknąć niebezpieczeństwa takiego redukcjonizmu.

Jeżeli *intellectus fidei* ma ogarnąć całe bogactwo tradycji teologicznej, musi się odwoływać do filozofii bytu. Filozofia ta winna być w stanie sformułować na nowo problem bytu zgodnie z wymogami i z dorobkiem całej tradycji filozoficznej, także nowszej, unikając jałowego powielania przestarzałych schematów. Filozofia bytu jest w ramach chrześcijańskiej tradycji metafizycznej filozofią dynamiczną, która postrzega rzeczywistość w jej strukturach ontologicznych, sprawczych i komunikatywnych. Czerpie swą moc i trwałość z faktu, że punktem wyjścia jest dla niej sam akt istnienia, co umożliwia jej pełne i całkowite otwarcie się na całą rzeczywistość, przekroczenie wszelkich granic i dotarcie aż do Tego, który wszystko obdarza spełnieniem¹¹⁵. W teologii, która bierze początek z Objawienia jako nowego źródła poznania, przyjęcie tej perspektywy jest uzasadnione ze względu na ścisłą więź między wiarą a racjonalnością metafizyczną.

98. Podobny wywód można przeprowadzić również w odniesieniu do teologii moralnej. Powrót do filozofii jest konieczny także w sferze rozumienia prawd wiary, które dotyczą postępowania wierzących. W obliczu współczesnych wyzwań społecznych, ekonomicznych, politycznych i naukowych sumienie człowieka traci orientację. W Encyklice *Veritatis splendor* stwierdziłem, że wiele problemów występujących we współczesnym świecie związanych jest z «kryzysem wokół zagadnienia prawdy. Zanik idei uniwersalnej prawdy o dobru, dostępnym poznawczo dla ludzkiego rozumu, w nieunikniony sposób doprowadził także do zmiany koncepcji sumienia: nie jest już ono postrzegane w swojej rzeczywistości pierwotnej, czyli jako akt rozumowego poznania dokonywany przez osobę, która w określonej sytuacji ma zastosować wiedzę uniwersalną o dobru i tym samym wyrazić swój sąd o tym, jaki sposób postępowania należy uznać tu i teraz za słuszny.

Powstała tendencja, by przyznać sumieniu jednostki wyłączny przywilej autonomicznego określania kryteriów dobra i zła oraz zgodnego z tym działania. Wizja ta łączy się z etyką indywidualistyczną, według której każdy człowiek staje wobec własnej prawdy, różnej od prawdy innych»¹¹⁶.

W całej Encyklice podkreśliłem wyraźnie podstawową rolę prawdy w dziedzinie moralności. **W kontekście większości najpilniejszych problemów etycznych prawda ta musi się stać przedmiotem wnikliwej refleksji podjętej przez teologię moralną, która będzie w stanie wyraźnie ukazać jej korzenie tkwiące w słowie Bożym.** Aby wypełnić tę misję, teologia moralna winna posłużyć się etyką filozoficzną, która odwołuje się do prawdy o dobru, a więc nie jest ani subiektywistyczna, ani utylitarystyczna. Taki typ etyki implikuje i zakłada określoną antropologię filozoficzną i metafizykę dobra. Opierając się na tej jednolitej wizji, która jest w sposób oczywisty związana z chrześcijańską świętością oraz z praktyką cnót ludzkich i nadprzyrodzonych, teologia moralna będzie umiała lepiej i skuteczniej podejmować różne problemy należące do jej kompetencji, takie jak pokój, sprawiedliwość społeczna, rodzina, obrona życia i środowiska naturalnego.

99. Refleksja teologiczna w Kościele ma służyć przede wszystkim głoszeniu wiary i katechezie¹¹⁷. Głoszenie, czyli kerygmat wzywa do nawrócenia, ukazując prawdę Chrystusa, którą wieńczy Jego Misterium paschalne: tylko w Chrystusie bowiem możliwe jest poznanie pełni prawdy, która zbawia (por. Dz 4, 12; 1 Tm 2, 4-6).

W tym kontekście staje się zrozumiałe, dlaczego tak istotne znaczenie ma związek filozofii nie tylko z teologią, lecz także z katechezą: ta ostatnia ma bowiem implikacje filozoficzne, które należy głębiej poznać w świetle wiary. Nauczanie zawarte w katechezie ma formacyjny wpływ na człowieka. Katecheza, która jest także formą przekazu językowego, winna przedstawiać całą i nienaruszoną doktrynę Kościoła¹¹⁸, ukazując jej więź z życiem wierzących¹¹⁹. W ten sposób urzeczywistnia się szczególna jedność nauczania i życia, której nie sposób osiągnąć inaczej. W katechezie bowiem przedmiotem przekazu nie jest pewien zespół prawd pojęciowych, ale tajemnica żywego Boga¹²⁰.

Refleksja filozoficzna może się bardzo przyczynić do wyjaśnienia związku między prawdą a życiem, między wydarzeniem a prawdą doktrynalną, zwłaszcza zaś relacji między transcendentną prawdą a językiem zrozumiałym dla człowieka¹²¹. Wzajemna więź, jaka powstaje między dyscyplinami teologicznymi a poglądami wypracowanymi przez różne nury filozoficzne, może zatem okazać się naprawdę przydatna w dążeniu do przekazania wiary i do jej głębszego zrozumienia.

XIV Niedziela Zwykła – 3 lipca 2022 r.

- Dziś przypada pierwsza niedziela miesiąca lipca. Nabożeństwo Eucharystyczne zostanie odprawione o godz. 17.00. Po nabożeństwie procesja wokół kościoła. Prosimy ministrantów, bielanki, asystę kościelną i wszystkie wspólnoty parafialne o udział w procesji.
 - Msza święta wotywna o Duchu Świętym zostanie odprawiona w poniedziałek, 4 lipca br., a po niej nabożeństwo do Ducha Świętego.
 - We wtorek, 5 lipca br., modlić się będziemy za dzieci, zwłaszcza te które odeszły od wiary i kościoła. Modlitwę rozpoczniemy o godz. 17.30. Msza św. w intencji dzieci i ich rodziców, zostanie odprawiona o godz. 18.00.
 - Msza św. wotywna o św. Józefie zostanie odprawiona w najbliższą środę, 6 lipca br. o godz. 18.00., a po niej Nabożeństwo Pierwszych Śród Miesiąca do Przczystego Serca św. Józefa przed wystawionym Najświętszym Sakramentem.
 - W tym tygodniu przypada I czwartek miesiąca. W czwartek, 7 lipca, Msza św. wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie zostanie odprawiona o godz. 17.00. a po Mszy św. koronka do Miłosierdzia Bożego. W tym dniu, w sposób szczególny, modlimy się o powołania kapłańskie i zakonne.
 - Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową w intencji rządzących naszą Ojczyzną, o dary Ducha Świętego potrzebne dla nich do mądrego i roztropnego podejmowania decyzji.
- Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne od poniedziałku do czwartku o godz. 16.30., w piątek o godzinie 12.30, w sobotę o godz. 11.30., a w niedzielę o godz. 14.00.
- W tym roku uroczystość patronalną naszej parafii – wspomnienie liturgiczne św. Anny, Matki Najśw. Maryi Panny – obchodzimy w niedzielę 31 lipca. Zachęcamy wszystkie wspólnoty parafialne i służbę liturgiczną do licznego udziału w Mszy św. o godz. 13.00. i w procesji Eucharystycznej. Nowennę do św. Anny rozpoczniemy 16 lipca. Zapraszamy wszystkich parafian do licznego udziału w nabożeństwie, aby w ten sposób lepiej przygotować się do uroczystości odpustowej.
 - W tym tygodniu przypadają następujące wspomnienia liturgiczne:
 - w środę, 6 lipca, wspomnienie bł. Marii Teresy Ledóchowskiej, dziewicy,
 - w piątek, 8 lipca, wspomnienie św. Jana z Dukli, kapłana,
 Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym.
 - Miłosiermemu Bogu polecamy zmarłych w minionym miesiącu naszych parafian:
 - śp. Stanisława Kotańskiego,
 - śp. Krzysztofa Kownackiego,
 - śp. Władysława Szaro,
 - śp. Włodzimierza Panek,
 Wieczny odpoczynek racz im dać Panie a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywają w pokoju. Amen.

PIERWSZY PONIEDZIAŁEK MIESIĄCA

4 lipca 2022 r. godz. 18.00

Msza święta wotywna o Duchu Świętym, a po niej nabożeństwo do Ducha Świętego.

PIERWSZY WTOREK MIESIĄCA

5 lipca 2022 r. godz. 18.00.

Msza św. w intencji dzieci, które odeszły od wiary i Kościoła oraz ich rodziców. Przed Mszą św. odmówimy Różaniec.

PIERWSZA ŚRODA MIESIĄCA

6 lipca 2022 r. godz. 18.00.

Msza św. wotywna o św. Józefie a po Mszy nabożeństwo pierwszośrodkowe do św. Józefa.

PIERWSZY CZWARTEK MIESIĄCA

7 lipca 2022 r. godz. 17.00.

Msza Święta wotywna o Chrystusie Najwyższym i Wiecznym Kapłanie w intencji kapłanów z naszej parafii, a po mszy odmawiamy Koronkę do Miłosierdzia Bożego.

Intencja wspólnot parafialnych MODLITWY RÓŻAŃCOWEJ

w lipcu br.:

za rządzących naszą Ojczyzną, o dary Ducha Świętego potrzebne dla nich do mądrego i roztropnego podejmowania decyzji.

INTENCJA RÓŻAŃCOWA KÓŁ ŻYWEGO RÓŻAŃCA

12.06-10.07.2022

Modłmy się za pośrednictwem Maryi za rodziny, aby stawały się miejscem duchowego wzrastania w wierze, nadziei i miłości.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

